

Generationen som växte upp – och som aldrig kommer igen.

Vi gick till skolan och gick hem igen, på våra egna ben. Vi sprang om vi var sena och lekte på gatan till sena kvällen. Vi gick hem till en vän, och frågade om vi kunde leka.

Vi lekte kurragömma o kramades i smyg bakom busken. Vi badade hela sommaren, och gick med blöta badkläder, som torkade på vägen hem på cykeln.

Vi byggde snöhyddor, och kollade svartvit tv. Köpte vinylplattor på Bengans och spelade på grammofonen. Vi fick vår första kyss på skoldansen. Vi hade planscher på ABBA och låtsades sjunga i hopprepets handtag. Vi hoppade twist och långrep.

Vi hade jeans som spretade ut under knäna och hade slitna träskor på fötterna. Vi började röka för att kunna gå till rökrutan i skolan och umgås. Vi spottade tufft, och slängde med luggen i håret.

Våra jeansjackor hade AC/DC på ryggen och köpta stjärnnitar i sömmen.

Vi klädde upp oss i polotröja, och manchesterjeans. Vi gick på ungdomsgården och spelade pingis.

Vår generation körde moppe och frågade chans. Vi hade listor från 1–10 vilka vi gillade mest. Vi bytte halsband med våra namn, och att göra slut var att skicka en polare och byta tillbaka. Vi ville inte binda oss.

Vi drack öl och grät ut, skrattade och ramlade omkull.

Vi hade inga sociala medier mer än i unga år Kamratposten och anslagstavlan i skolan, där en dum lapp gick att plocka ner.

Vi hade inga mobiler, appar, poddar eller internet. Vi pratade, tjatade, gapade, och redde ut problem med ord, eller nävarna. Vi blev vänner och vänner var att lita på.

Vi diggade Sweet och Kiss. Av örlingar byggde vi långa öronsmucken, halsband eller rumsgardiner.

Vi samlade på ölburkar, och troll som luktade gott. Vi tuggade Riff och colasmak var bättre än apelsin på Iglooglassen.

Vi luktade på skolans Björnklistor och gillade doften av stenciler. Vi förlängde och lagade byxorna med USA stjärnor, fastän det knappast behövdes.

Vi lyssnade på Beatles, Elvis, ELO, Supertramp och Eagles. Vi diggade Ted och Gyllene. Vi plankade och liftade. Det fanns tjuvar, och äldre fulla män som satt på parkbänk och var f.d. svenska mästare. Vi visste inte vad ADHD var och till psykologer gick bara den som var sinnessjuk.

Vi var en generation som var lyckliga och aldrig kommer tillbaka.

Källa: Veli Vilppu. Facebook 26 mars 2023